

De Efteling
Sprookjes
Omnibus
DEEL 2

Inhoud

Pinokkio 13

Tekeningen: Andres Gonzales

De Draak 23

Tekeningen: Job van Gelder en
Laury Tinnemans

De kleine Zeemeermin 33

Tekeningen: Jan Lieffering

**Het Bruidskleed
van Genoveva** 43

Tekeningen: Coen Hamelink

Het Kabouterdorp 53

Tekeningen: Andres Gonzales

Raponsje 63

Tekeningen: Coen Hamelink

Kleine Boodschap 73

Tekeningen: Harmen van Straaten

Klaas Vaak 83

Tekeningen: Job van Gelder en
Laury Tinnemans

De vliegende Hollander 93

Tekeningen: Coen Hamelink

Drie kleine Biggetjes 103

Tekeningen: Jan Lieffering

Sneeuwitje 113

Tekeningen: Andres Gonzales

Het Volk van Laaf 123

Tekeningen: Job van Gelder en
Laury Tinnemans

Duimelijtje 133

Tekeningen: Harmen van Straaten

De stenen Kip 143

Tekeningen: Jan Lieffering

Het lelijke jonge Eendje 153

Tekeningen: Harmen van Straaten

Villa Volta 163

Tekeningen: Job van Gelder en
Laury Tinnemans

In het Sprookjesbos 173

Tekeningen: Sander de Bruijn

TEKST: EFTELING
TEKENINGEN: ANDRES GONZALES

Pinokkio

Pinokkio was een houten pop, gemaakt door de houtsnijder Geppetto, die dolgraag een zoon wilde.

Toen een blauwe fee Pinokkio tot leven wekte was Geppetto zielsgelukkig. Maar de goedgebouwde houten pop moest nog veel leren voordat hij een eerlijke, echte jongen kon worden...

In de Esteling

Het sprookje Pinokkio vind je sinds 2016 in het Sprookjesbos.

Wist je dat...?

Pinokkio is kwijt! Hij zit verstopt in het Sprookjesbos. Kun jij hem vinden? Kijk in de werkplaats van Geppetto, bij de Kat en de Vos én in de bek van de Monstervis!

Er was eens een eenzame Italiaanse houtsnijder, die Geppetto heette. Geppetto wilde niets liever dan een zoon, maar hij was al oud en had geen vrouw en geen kinderen. Op een nacht droomde hij van een fee in een blauwe jurk, die zei: ‘Geppetto, morgen heb je een zoon.’

De volgende ochtend sneed Geppetto een houten marionet, die opeens tot leven kwam. ‘Mijn zoon!’ snifte de verbaasde houtsnijder ontroerd. ‘Ik noem je Pinokkio.’

De levende pop haalde meteen veel ondeugende streken uit. Op een dag zei Geppetto: ‘De maat is vol, Pinokkio. Voortaan ga je naar school.’

Maar daar had Pinokkio geen zin in! Het houten kereltje liep weg, om met een poppenspeler van stad naar stad te trekken en op te treden. Maar al gauw miste hij Geppetto. De poppenspeler gaf Pinokkio als loon een buidel met vijf goudstukken en zwaaide hem uit.

Onderweg naar huis ontmoette Pinokkio een kreupele vos en een blinde kat. De vos zag de geldbuidel en zei: ‘Je gaat die munten zeker planten op de Wonderweide?’

‘Als je daar je goudstukken in de grond stopt,’ zei de kat, ‘dan groeit er in één nacht een geldboom uit met wel honderd dukaten eraan.’

Dat klonk Pinokkio als muziek in de oren. Aangekomen bij de Wonderweide begroef hij zijn goudstukken. Maar de volgende ochtend zag hij helemaal geen nieuwe boom. Wel had iemand zijn geld opgegraven...

‘Het waren een vos en een kat,’ zei een vrouwenstem achter hem. Daar stond een fee in een prachtige blauwe jurk. ‘Misschien moet je niet zo goedgezind zijn,’ zei ze vriendelijk. ‘Maar zeg eens, moet jij eigenlijk niet naar school?’

‘Nee hoor,’ antwoordde Pinokkio en... floep! Opeens werd zijn neus een stukje langer.

‘Hé, jij jukt toch niet?’

‘Nee hoor,’ zei Pinokkio weer. Floep! Nu was zijn neus nog langer. ‘Wat gebeurt er toch?’ riep hij verschrikt uit. ‘Elke keer als je jukt, groeit je neus,’ antwoordde de fee. ‘Dus als ik jou was...’

Pinokkio begon te huilen. ‘Ik wil zo graag terug naar mijn vader,’ snikte hij.

De fee troostte Pinokkio en toverde zijn lange neus weer normaal. ‘Beloof je dat je voortaan een lief jongetje zult zijn dat trouw naar school gaat?’ vroeg ze.

‘Ik ben niet eens een echt jongetje,’ zei Pinokkio sip.

‘Als je goed je best doet, word je er vanzelf een,’ zei de fee.

Pinokkio nam afscheid van de fee en ging op pad. Hij mocht meerijden met een wagen die helemaal vol zat met vrolijke kinderen. Ze waren op weg naar Pretland.

‘In Pretland zijn geen scholen en je kunt er elke dag naar het circus,’ vertelde een vriendelijke jongen. Dat leek Pinokkio wel wat!

Hij had in Pretland inderdaad een geweldige tijd, want er werd alleen maar plezier gemaakt en niemand hoefde iets te leren. Maar op een ochtend merkte hij dat er twee lange ezelsoren aan zijn hoofd waren gegroeid.

Een meisje dat ook ezelsoren had zei huilend: ‘Kinderen die ongehoorzaam zijn en nooit naar school gaan, veranderen in ezels!’

Geschrokken holde Pinokkio Pretland uit, maar het was al te laat. Hij was helemaal veranderd in een ezel. Ach, had hij maar beter naar Geppetto en de fee geluisterd! Met tranen in zijn ezelsogen kwam hij aan bij de kust. Hij zag niet waar hij liep en viel van een hoge rots in zee. Op het moment dat de ezel het water raakte veranderde die op wonderbaarlijke wijze weer in een marionet!

Maar direct daarna werd hij opgeslokt door een gigantisch beest... een monstervis! Daarbinnen in de donkere buik vond Pinokkio de oude Geppetto, die ook door de monstervis was verslonden. Blij omhelsden ze elkaar.

